

Ха, та нима тукъ живѣятъ дѣца въ тия бѣдни кѣшнички? си мислѣше той; мама никога не ми е казвала това, когато се разхождамъ съ нея въ автомобиля. Но мечката прѣкъсна неговитѣ размишления и го въведе въ една бѣдна кѣшничка, въ която нѣмаше коледно дърво. Двѣ момченца като него бѣха обърнали два стола наопаки и играеха на автомобилъ. „Ту-ту-ту!“ — пищѣше едното, надувайки си устата, а другото наподобяваше съ гърленъ гласъ бумтението на мотора. „Свободенъ, свободенъ!“ — завикаха тѣ на Иванча и му правѣха знакъ съ ръка да седне въ автомобиля имъ. Иванчо не чака втора покана. Скочи на земята и седна въ тоя автомобилъ, въ които имаше мѣсто само за единъ пътникъ. Той сложи мечката върху краката си, тя бѣ лека като перце.

Той имаше намѣрение дълго време да пѣтува, но ненадѣйно стана катастрофа. „Пфф!“ — каза момченцето, което прѣдставляваше мотора, пукна се гумата. Иванчо скочи, а подире му и мечката и той пакъ се хопна на гърба ѝ. А момченцата прѣзъ глава се смѣеха: „Какво се боишъ, нали това е на игра?“ . . .

— Глупчо, та това е само на игра! Ела сега да видишъ, какъ ще направимъ желѣзница. Ако искашъ ще те повозимъ и въ нея. И тѣ направиха отъ сжитѣ столове желѣзница. . .

Но тоя пътъ, прѣди да се качи той въ купето на трена, нѣщо го задържа за политѣ на дрешката. Той се мъчеше да види кой го дърпа, но нищо не виждаше. Затѣрка си очитѣ, за да разбере тая работа, но едвамъ прогледна и зърна майка си, която полекичка го дърпаше и му приказваше нѣщо. Иванчо я загледа втренчено и все още не можеше да разбере, какво търси майка му тука. Послѣ той запипа около себе си и въ прѣститѣ му се увиваха власитѣ косми на мечата кожа. Какво си задърпалъ кожата, малко ли играчки имашъ, ами си седналъ да разваляшъ хубавата кожа. Ха ставай да обѣдваме, стига си спалъ!

— Азъ не искамъ да си играя съ играчкитѣ, които вий ми купувате, искамъ да ме заведете при други дѣца, които сами си правятъ желѣзници и автомобили отъ столове, това е тѣй забавно. И Иванчо се дърпаше и не искаше да иде да обѣдва, ако не му обѣщаватъ, че ще го заведатъ при дѣца, които нѣматъ купешки играчки. Майка му, която много го глезѣше, обѣща, че ще го заведе у съседскитѣ дѣца, които сж бѣдни и нѣматъ никакви играчки, а може би и коледно дърво.

— Да, да, никакви играчки не искамъ азъ; щомъ отъ столове само могатъ да се правятъ такива забавни игри, защо ми сж играчки!

На обѣдъ Иванчо почти нищо не яде, той си разсѣждаваше за това, какъ всичко може да се устрои за игра отъ столове и какъ хубаво би било, ако той, вмѣсто бездушното дървено конче, имаше за възсѣдане живичко конче . . . Нему бѣше тѣй хубаво на гърба на мечката . . . Той дори и неискаше да върва, че това е било само сънъ. И когато майка му прѣзъ време на обѣда разправяше за Ивановичитѣ прѣживѣвания прѣзъ време на съня му, бащата се облегна на масата, замисли се и каза: „Наистина, ний съ тебе сме забравили за нашето дѣтинство. Тогава нѣмаше такива скѣпи играчки; помнишъ ли, какъ ний сами си правѣхме отъ нищо-нѣщо играчки; и какъ по цѣли